

ката си? И когато ми отговоряъ, че мога, азъ я дигамъ. Искамъ да излѣза отъ къщи, питамъ: мога ли да излѣза? И веднага ми отговарятъ: можешъ да излѣзешъ. Получа ли отговоръ, само тогава взимамъ шапката, бастуна си и излизамъ. Ако нѣмамъ разрѣшение отъ главната квартира, отъ слѣнцето, не излизамъ. Ще кажатъ, че нѣкоя жена не може да излиза изъ града, понеже мжжътъ ѝ не разрѣшава. Не, слѣнцето не ѝ разрѣшава.

Та казвамъ можемъ ли да изразимъ разумно всичко онова, което става въ насъ? Защото домътъ и животътъ трѣбва да бждатъ съградени на разумни начала. Ако искамъ да живѣя като човѣкъ, трѣбва да знаа, за какво и защо живѣя. Ако живѣя въ едно общество, трѣбва да знаа защо живѣя, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ него. И ако вѣрвамъ въ Бога, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ Него. Нѣкой хора иматъ правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква въ основата на живота, и ние нѣкой път я наричаме човѣшки духъ, или човѣшка душа, или човѣшки умъ, или човѣшко сърце, или човѣшка воля; нѣкой пъкъ я кръщаватъ съ името общественъ моралъ, или държава. Хиляди имена ѝ се даватъ, съ хиляди имена я кръщаватъ, но тя е една и сѣща сила, която дѣйствува въ свѣта. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човѣкътъ. А ние споредъ нашитѣ схващания, мислимъ, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата, е сѣщата и когато създава едно малко бръмбарче, и когато създава единъ чо-